

vigtig Bestemmelse. Efter at denne Paragraf har udtalt, at enhver i Riget boende Person kan indstaa i Forsørgelseskassen et vist begrænset Indskud, siger den, at „Medlem af Anstalten skal være enhver i Landet forsørgelsesberettiget Mand og Kvinde i Alderen mellem det fyldte 15de og 22de Aar.“ Altsaa enhver i en hvilken som helst Stilling af en hvilken som helst Samfundsklasse i det hele Land, der befinder sig i Alderen mellem 15 og 22 Aar skal give et aarligt Bidrag til Forsørgelseskassen og erhverver derved en Forsørgelse, som rigtignok ikke synes at være overordentlig betydelig eller for de Fleste synes at kunne være af Interesse, idet den ved 60 Aars Alderen kan beløbe sig til nogle og tyve Kroner. (Eh. Nielsen: 26 Kr.!) Ja, imellem 26 og 23 Kr., altsaa efter Omstændighederne mindre end 26 Kr. Det vil indrømmes, at det er en Forsørgelse, som for de All fleste ikke vil have nogen overordentlig stor Betydning, for ikke at sige slet ingen. Der er bertill en Bestemmelse om, at, naar den Paagjældende er i en færegen Stilling enten som Lyende, Haandværks- eller Handelslærling, skal den vedkommende Husbond udrede Indskudet forudsvis. Det maa da vel kun være i det Tilfælde, at det behøves, thi vil og kan den Paagjældende selv betale dette Indskud, er der vel ingen Nødvendighed for, at Medlemmen skal gøre det. Men der vil ganske vist blive adskillige Spørgsmaal til Afgjørelse her, som ville besværliggjøre den Administration, som skal bestyrelse sig med dette overmaade vidtløftige og besværlige Arbejde at holde Kontrol og Redelighed paa disse smaa Indskud. Der vil f. Ex. kunne spørges, om ikke det, at Husbonden, som der staar „forudsvis“ skal udrede Tilskudet, forudsætter, at han skal have sit Forskud tilbage, og skal saa, hvis den Paagjældende er stillet faaledes, at der ikke falder nogen Løn til ham, og Husbonden ikke kan faae sit Forskud tilbage af ham, Forældrene eller Staten betale det? Ja, det er det Medlem, som har forfattet Lovforslaget (Suel), ler, det behøver han dog ikke nu. Naar det er det Medlem senere har beviist, at det er urigtigt, hvad jeg siger, er Tiden til at le, for Dieblisset ikke. Der staar dernæst, at for den, der underholdes af Forældre eller andre Forsørgere, skal Beløbet udredes af disse. Det kan for Nogle blive en ganske ligegyldig Sag, men sandelig for Andre ikke. For en fattig Familie med 3—4 Børn, der befinde sig i Alderen mellem 15 og 22 Aar, er det en Udgift, som vil blive overordentlig tyngende, og endelig vil det blive en meget vanskelig Sag for Overadministrationen at afgjøre, i hvilke Tilfælde de Paagjældende ere saa fattige, at Staten maa udrede Beløbet, og i hvilke Tilfælde det maa antages, at de selv kunne gjøre det. Bogholderiet vil jeg kun nævne; Enhver vil kunne tænke sig, hvilken Udstrækning det kan tage, og maa jo kunne sige sig selv, at det næsten bliver uover-

kommeligt. Det Arktio, der vil være tilstede, naar efter henved 40 Aars Forløb Forsørgelsesvirksomheden for de i § 7 omhandlede unge Personer skal træde i Kraft, maatte blive i højeste Grad omfangsrigt. Jeg tror i det Hele, at Forslaget om Tilveiebringelsen af en Alderbomsforsørgelse for de Unge ved Evangsindskud fra disse vil faae overmaade ringe Betydning, men jeg antager heller ikke, at det har været Hovedhensigten med Forslaget at staafe de Unge af alle Stænder en Alderbomsforsørgelse paa nogle og Tyve Kroner om Aaret, naar de blive 60 Aar. Nu har det erede Medlem for Solbæk Amts 3die Valgkreds (Lauher) vel sagt, at dette har den Betydning, at de Unge blive ledede ind paa Veien itide, idet de blive vænnede til at tænke sig som en Opgave for Fremtiden at skulle sørge for deres Alderdom, og de ledes ind paa den Vej, der fører til den Livsforsørgelse, som er omtalt i § 8, nemlig den frivillige Livsforsørgelse. Men dette maa dog siges med overordentlig stor Indskrænkning og Modifikation, idet det nemlig for alle de Menneskers Vedkommende, som enten ikke kunne eller ikke ville gaa ind i Livsforsørgelsesanstalten efter § 8, jo aldeles ingen Betydning har, og hvormange det vil være i Forhold til det samlede Antal af Personer mellem 15 og 22 Aar, viser sig bedst af den overordentlige Indtægt for Kassen paa 60,000 Kr., som paaregnes af dem, der enten ved Døden eller paa anden Maade vinde bort som Interessesenter i Foreningen. Det viser, at Hovedformaalet ikke kan være Livsforsørgelsen, siden en saa betydelig Del af det, der indkommer, svinde bort, uden at komme til Anvendelse til det, som det egentlig udgiver sig for at være til. Nei, Hovedformaalet er et andet, nemlig det at staafe en Fond, hvoraf der kan udredes Hjælp og Understøttelse til de saakaldte Arbejds Invalider. Jeg vil gjerne erkjende, at det er et i dobbelt Henseende tilstræbeligt og smukt Formaal, idet der deri baade er en Mulighed for at kunne afhjælpe megen Nød, og paa den anden Side kan være nogen Tilskyndelse for Arbejderne til at gaa ind i en Alderbomsforsørgelsesanstalt, idet det er en Betingelse for at kunne modtage den Hjælp gennem Kassen, som jeg her omtaler, at de ere Medlemmer af Understøttelseskassen. Men det forekommer mig rigtignok at være en noget vilkaarlig Maade, hvorpaa man tilveiebringer denne Fond, naar man, om jeg maa sige, lægger en Kopflæt, — thi deraf har det nærmest Karakteren — paa alle Mennesker mellem 15 og 22 Aar. Jeg veed ikke, hvorfor man har valgt netop dem til at bidrage til den Sum, som skal være fornyden for at komme Arbejds Invalider til Hjælp. Men „Arbejds Invalider“ er efter Lovforslaget et noget vidt Begreb. Arbejds Invalider maa efter Udtrykkene i § 14 antages at være ethvert Medlem, der opnaar det 60de Aar, hvem der